

Sygn. akt I CSK 391/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko R. [...] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 26 listopada 2020 r. po rozpoznaniu sprawy z powództwa R. S. przeciwko R. [...] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę na skutek apelacji Powoda zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. z 27 czerwca 2017 r. w ten sposób, że zasądził od Pozwanej w W. na rzecz R. S. kwotę 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniosła Pozwana, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone

orzeczenie, a także o orzeczenie o zwrocie przez Powoda na rzecz Pozwanej wyegzekwowanego roszczenia w całości wraz z pobranymi odsetkami i kosztami postępowania, jak również zasądzenie na rzecz Pozwanej od Powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi Sądu *ad quem* naruszenie art. 415 k.c. w zw. z art. 844 § 2 k.c., art. 478 k.c., art. 486 k.c. i art. 362 k.c., art. 415 k.c., art. 472 k.c. w zw. z art. 355 § 1 i 2 k.c. i w zw. z art. 837 k.c., art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., a także art. 383 zdanie 1 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c., art. 316 k.p.c., a także art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca wskazała, iż w jej ocenie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została w polskim systemie prawnym ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, przysługujący od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowało się zapatrywanie, iż z uwagi na funkcje i cele skargi kasacyjnej jest ona środkiem zaskarżenia silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz w szczególności ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Tak ukształtowana normatywnie konstrukcja i rola skargi kasacyjnej implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania (zob. zamiast wielu postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, z. 7-8, poz. 147; 24 marca 2021 r., sygn. akt I CSK 265/20, niepublikowane).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w przypadku, gdy we wniosku o przyjęcie skargi oraz jego uzasadnieniu strona wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji jurystycznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca przytoczyła przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Przyjmuje się, że w tym zakresie wywód uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie.

Według utrwalonego stanowiska judykatury, powołanie się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Nie jest natomiast wystarczające powołanie ogólnej tezy i wskazanie, iż stanowi ona argument za istnieniem wątpliwości interpretacyjnych.

Skarżąca nie sprostала temu wymogowi, nie wskazała zagadnienia według przyjętych w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteriów ani nie wykazała istotności prezentowanego problemu.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (zob. np. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 października 2012 r., sygn. akt I PK 144/12; 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08; 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07; 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09; 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości mają rzeczywisty i poważny charakter, a zatem nie należą do zwykłych, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 283/07; 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08; 12 grudnia

2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepublikowane; 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 11/09, niepublikowane).

Skarżąca wskazuje na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego, ponieważ wyrok Sądu Okręgowego w W. modyfikuje utrwaloną linię orzecniczą zapoczątkowaną wyrokiem Sądu Najwyższego z 25 listopada 2004 r., sygn. akt V CK 235/04, nakładając na przedsiębiorców prowadzących indywidualne warsztaty mechaniczne obowiązki związane z zapewnieniem szczególnych środków ochrony, w tym zapewnianie całodobowej ochrony fizycznej pojazdu, również w dniach wolnych od pracy, gdy właściciel pojazdu pozostaje w kilkudniowej zwłoce z odebraniem pojazdu, a właściciel warsztatu nie posiada warunków technicznych ani organizacyjnych, aby zapewnić taką całodobową ochronę przez nieokreślony czas.

Tymczasem w orzecznictwie wskazuje się, że pozostawienie samochodu na dłuższy czas (kilku lub kilkunastu dni) podmiotowi, który dla wykonania zlecenia musi mieć auto w swej dyspozycji, aby umożliwić kontrolę celną wymaga jego pieczy; w przeciwnym razie właściciel nie podejmowałby ryzyka związanego z przypadkową utratą lub zniszczeniem. Tym samym zasadnicza umowa (zlecenie) funkcjonuje w koincydencji z umową przechowania, której *essentialia negotii* są również spełnione. W określonych okolicznościach obowiązek przechowania występuje jako część składowa umów o świadczenie usług (wyrok Sądu Najwyższego z 25 września 2002 r., sygn. akt I CKN 979/00, LEX nr 55507). Realny charakter umowy przechowania wymaga dla skutecznego powstania tego stosunku zobowiązaniowego faktycznego przeniesienia władztwa nad rzeczą przechowywaną na rzecz przechowawcy zaś samo pozostawienie rzeczy innej osobie przy okazji wykonywania innej umowy, może być oceniane jako wywołujące skutek prawny z art. 835 k.c. Także zatem w świetle przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Skarżąca nie sprostала wymaganiom należytego uzasadnienia wniosku.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904), które to przepisy stanowią konkretyzację norm konstytucyjnych, Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., sygn. P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49). Tym samym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym stosownie do pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne

(wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M.,
ECLI:EU:C:2022:201).

a.s.